

РЕШЕНИЕ

№ 6070

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6935** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма]-гр. С. срещу Решение № 20130847/03.06.2021 година, постановено по н.а.х.дело №6481/2020 година по описа на СРС,136 състав, изменящо Наказателно постановление № 22-006597/19.03.2020 година на Директор на Дирекция“ Инспекция по труда“ [населено място] , с която последният наложил на „ Тути Ф.““Е.- [населено място] имуществена санкция в размер на 2500 лева на основание чл.413,ал.2 от КТ за нарушение на чл.431,ал.2 от Правилника за безопасност и здраве при работа с електрообзавеждане с напрежение до 1000V, като намалил размера на имуществената санкция на 1500 лева.

В касационната жалба се навеждат подробни доводи за неправилност и необоснованост на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че не е осъществен съставът на нарушението, още повече , че не са настъпили вредни последици за работници и служители, като не е ясно какво точно е извършено нарушение и по този начин е нарушено правото на защита на наказаното лице. Посочва се още, че срокът по чл.52,ал.1 от ЗАНН не е спазен и срокът не е инструктивен, а преклузивен, като наказателното постановление е издадено с повече от месец закъснение, като по

делото не са събрани доказателства, че кабелите са били затрупани и е установено по категоричен начин, че кабелите не са повредени и санкционната норма е неправилно приложена, и не са настъпили никакви вредни последици от деянието. Иска се отмяна на обжалваното решение и отмяна на наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът- Тути Ф.“Е. редовно и своевременно призован се представлява от адвокат Б., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на разноски.

Ответникът по касация-Дирекция”Инспекция по труда”- Софийска област ,редовно и своевременно призован, се представлява от юрисконсулт С.,редовно упълномощена, който оспорва жалбата като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор Д. изразява становище за неоснователност на касационната жалба и за правилност и законосъобразност на оспореното съдебно решение.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите,възраженията и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява неоснователна,. Съображенията за това са следните:

При извършена проверка от служители на Инспекция по труда по спазване на трудовото законодателство за здравословни и безопасни условия на труд при касатора на дата 16.01.2020 година от служители на Дирекция“ Инспекция по труда“- [населено място] в обект, стопанисван от касатора и представляващ автомивка, находящ се в [населено място], [улица], № 36, при която е констатирано, че обектът разполага с открита работна площадка, на която се експлоатират преносими машини/ прахосмукачки/, чийто захранващи кабели не са положени и защитени от външни въздействия по начин, изключващ възможността за тяхното повреждане или затрупване. Резултатите от проверката са обективирани в Протокол за извършена проверка от 16.01.2020 година, а въз основа на констатираното на 31.01.2020 година срещу касатора е съставен АУАН за извършено нарушение на нормата на чл.431,ал.2 от Правилника за безопасност и здраве при работата по електрообзавеждането с напрежение до 1000V, а въз основа на АУАН срещу касатора е издадено Наказателно постановление на 19.03.2020 година, с което е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база, правилно е приел, че касаторът в качеството му на работодател е осъществил състава на нарушението, визирано в разпоредбата на чл.431,ал.2 от Правилника за безопасност и здраве при работата по електрообзавеждането с напрежение до 1000V, според която кабелите, захранващи преносими (мобилни) машини, се полагат и защитават срещу механични въздействия по начин, изключващ възможността за тяхното повреждане или затрупване, като в конкретната хипотеза на датата на извършване проверката е установено, че в обекта- Автомивка са се използвали подвижни прахосмукачки, чиито кабели не са били защитени и изключващи възможността за механични

въздействия, а напротив те са били открити,/ за което по делото е налице и снимков материал. Съгласно §1,т. 6 от ДР на Правилника "[Електрообзавеждане](#)" е съвкупност от електрически машини, апарати, устройства, линии, предназначени за производство, преобразуване, разпределение и потребление на електрическа енергия, а "[Действащо електрообзавеждане](#)" е електрообзавеждане или част от него, което се намира под напрежение или на което напрежение може да се подаде с включването на комутационни апарати (прекъсвачи, автомати, разединители и други подобни). По аргумент от нормата на §1,т.13 от ДР на Правилника "[Безопасност при работа](#)" е осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд на работещите лица с цел защита на живота, запазване на здравето и работоспособността им, а по аргумента то §1,т.1 от ДР на Правилника. "[Работодател](#)" е понятието, определено в допълнителните разпоредби на [Закона за здравословни и безопасни условия на труд](#). От своя страна, по силата на §1,т.1 от ДР на ЗБЗУТ "[Работодател](#)" е понятието, определено в [§ 1, т. 1 от допълнителните разпоредби на Кодекса на труда](#), както и всеки, който възлага работа и носи цялата отговорност за предприятието, кооперацията или организацията.

§1,т.1 от ДР на КТ сочи, че "[Работодател](#)" е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател;

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора в жалбата, че не е осъществен съставът на нарушението, визиран в разпоредбата на чл.431,ал.2 от Правилника, защото от събраните доказателства по безспорен начин е установено извършването на нарушението.

Неоснователно е и твърдението на касатора, че срокът по чл.52 от ЗАНН е преклузивен и с изтичането му се погасява правото на административно- наказващия орган да наложи наказание, защото срокът по чл.52 от ЗАНН е инструктивен. Вярно е, че според тази разпоредба,наказващият орган е длъжен да се произнесе по административнонаказателната преписка в месечен срок от получаването ѝ. В случаите по [чл. 44, ал. 4](#) наказващият орган се произнася в деня на получаване на административнонаказателната преписка, но този едномесечен срок за произнасяне от страна на наказващия орган по административнонаказателната преписка е инструктивен и с изтичането му правото на административнонаказващия орган да издаде наказателно постановление не се преклудира, след като не е изтекъл предвиденият в [чл. 34, ал. 2 от ЗАНН](#) шестмесечен срок от съставянето на АУАН/ какъвто е настоящият случай.

Неоснователно е твърдението на процесуалния представител на касатора, че кабелите не са били повредени, защото нормата на чл.431,ал.2 от Правилника не изисква повреждане,а предотвратяване на възможност от повреждане.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, съвсем законосъобразно административно- наказващият орган е ангажирал административно- наказателната отговорност на касатора в качеството му на работодател и е наложил санкция в предвидения от закона размер-2500 лева, като тази санкция е редуцирана от страна на СРС до предвидения в КТ минимум от 1500 лева/ чл.413,ал.2 от КТ сочи, че работодател, който не изпълни задълженията си за

осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева, а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лева

Така намалената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл.12 от ЗАНН.

Неоснователен е и доводът на процесуалния представител на касатора, че след като не са настъпили вредни последици, то нарушението е маловажно. На първо място, нормата санкционната норма на чл.413,ал.2 от КТ не изисква ангажиране отговорността на юридическото лице да бъде само ако са настъпили вредни последици. На второ място в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 от 12.12.2007 Г. по тълк. н. д. № 1/2007 Г., ОСНК на ВКС е посочено, че "в чл. 28 ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 ЗАНН, да не наложи наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици. Нарушението е формално и за съставомерността му не се изисква настъпването на вредоносен резултат.

Като е достигнал до този извод в посока правилно ангажирана административнонаказателна отговорност на касатора, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба отхвърлена. Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на касатора, че измежду касационните основания, визирани в разпоредбата на чл.348 НПК, не фигурира сочената от него "необоснованост" на съдебното решение. Необосноваността като порок на съдебното решение, е посочена измежду касационните основания по чл.209 АПК, но съгласно разпоредбата на чл.63, ал.1 ЗАНН, решението на Районния съд подлежи на касационно обжалване пред

административния съд на основанията, предвидени в чл.348 НПК и по реда на АПК.

С оглед изхода на спора, претенцията на ответника по касация за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна. и в негова полза следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.63, ал.5 от ЗАНН.

Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена, като е създадена нова ал.3 (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. - 29.11.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). Нормата е в сила от 03.12.2019 година. В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 14.07.2021 година пред АССГ и на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл.27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по [Закона за административните нарушения и наказания](#) е от 80 до 120 лева. Тъй като производството е по ЗАНН, то възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено именно по реда на тази разпоредба. В касационното производство пред АССГ е проведено само едно съдебно заседание, в което е взел участие юрисконсулт С., делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ подобни дела именно със същите страни, на същото основание има заведени преди това много в АССГ, делото не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него, при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника по касация юрисконсултско възнаграждение именно в този размер от 80 лева. Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препрращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за

разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноси, а не в по-късен момент. Съдебните разноси са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноси. Отговорността за разноси по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноси, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Съгласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноси, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноси произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен съд София-град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ № 20130847/03.06.2021 година, постановено по н.а.х.дело №6481/2020 година по описа на СРС,136 състав.

ОСЪЖДА [фирма] – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА ДИРЕКЦИЯ“ ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ ГР. С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА- ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ЗА КАСАЦИОННО ПРОИЗВОДСТВО ПРЕД АССГ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.